

BESANI

www.besani.rs
Bulevar Mihajla Pupina 10g
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

LEKTOR I KOREKTOR

Besani

KORICE

Besani

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2026.

DODIR

Ivana Krajina

KAD JE KRAJ?

Znaš, kažu da je ravnodušnost u ljubavi kraj.

Zaključana izgrebana vrata.

Oblepljena kartonska kutija puna starudija i
prašnjavih fotografija...

Onaj „ma teraj se" momenat.

Ne!

Kraj je kad se umoriš od ljubavi.

Kada više nemaš snage da voliš.

Kada posipaš seme na skamenjenu zemlju a svrake ti
se smeju u jatuu.!

Kada uporno letiš a iznova lomiš krila koja ni nisu
tvoja.

Kada trčiš a staza se skraćuje pred tobom!

I opet si na početku, zadihan, mokar a nisi ni krenuo.

Kada voliš

Voliš

Voliš

Voliš

A ne osetiš da te vole.

E, tu je kraj!

ŽENA SA HALTERIMA

Dobro večer, dozvolite da se predstavim
Ja sam žena u crnim čipkastim halterima
Sa varjačom u ruci.
Iskreno me zabole za vaše predrasude, tumačenja,
verske i moralne teze koje ste pisali odmeravajući me
od glave do pete.
Žene da bi me rastrgle ,
Muškarci... Pa, dobro...
Bez prostih izraza, ja sam vaspitano čeljade.
A ne nisam ja uobražena!
Nisam vrh riba.
Samo volim haltere!
A i varjaču.
Gledam i žmureći
Osetim svaki pogled, mimiku
Džabe mi persiraš!
Znam te!
Kao što znam sebe.
Ne menjaj me!
Ja sam!
Iskrena!
Nežna!
Gruba!
Mila!
Budalasta!
Svoja.
I volim haltere podjednako kao i varjaču!

SMRT

Ne verujem u smrt, za mene je ona nova faza života.
Kao pubertet ili klimaks, samo bez pratećih
hormonskih transformacija.
Za mene nije „zbogom“, nego „čujemo se“,
Tamo kad neko okrene moj broj ili prozove u čekaonici
prašine.
Učim se da prihvatim smrt kao lepu stvar.
Duša odlazi na zasluženno mesto.
Ne vučem pravdu za rukav poput deteta,
Zavezaće ona mene crnim kanapom ili belim,
kako zaslužiš, Ivana.
Broj korake!

Ne verujem u smrt, čak joj je i reč neprikladna, kratka,
grubo izrečena koliko god je ublažili .
Uporno kipi na sve strane.
Sipaj vode!
Ne pomaže!
Iz nje uvek izbija sivilo i bol.
Izbijaju suze ,krici.
Može,suze su dah!
Zamenimo je, obojimo je šarenim kredama
Na dugačkom pločniku...
Tamo nas čekaju „naši“, a možda i ne.
Broj korake Ivana!

LINIJA

Nismo mi jedno uz drugo,
Nismo mi hodali istom zemljom.
Tebe su nosili vesnici proleća ušuškano u pamučne
oblake.
Ja sam opet bosa koračala promrzlih nogu.

Nismo mi jedno uz drugo.
Ti svoja krila ponosno širiš i sa strašću dosizeš taj
zračak Sunca, što te mami i goni.
Meni opet usta puna zemlje, srce puno blata.
Duša miriše na sad.

Nismo mi jedno uz drugo
Pa opet letim ka tebi.
Pa opet padaš ka meni.
Nađemo se tu, u međuprostoru, međuvremenu...
Raširenih belih krila i blatom umazanih obraza.
I lepo je.
Toplo.
Sigurno.

PLASTIČNI VOJNIK

Poređao sam sve svoje plastične vojnike,
Neka odmore u savršeno formiranom stroju.
Obrisao sam im prašinu
Sa neoblikovanih očiju
Možda bolje vide ono što meni promiče!

Presijavaju se uz aplauz Sunca
Kojih ih ponosno bodri kroz muljavi prozor!

Nekima fale delovi,
Nastradali mučki u uličnim borbama,
Rovovima od blata, papira od slatkiša i korišćenih
žvakaćih guma.
Na jednom ruka išarana u rozo,
Ne mogu oprati.
Kao i umetnika.
Utihnula je sa mojim plastičnim vojnicima.
Nju su odveli oni gori,
Od krvi i mesa!

Kada bi svi svoje plastične vojnike,
Čuvali na policama i pokazivali gostima
za ponos,
Koliko bi bilo više išaranih u rozo.
Koliko bi više bilo umetnika...
Čuvajte svoje vojnike.

Ne bacajte, ne delite, ne šalžite.
Neka stoje u kredencu, na polici
Razbacani na dečijim krevetima i tepisima.
Po hodnicima, kutijama.
Maminim i tatinim torbama...
Samo ih ne šalžite van!